

Δέν έχει συζήτηση πού ὁ θάνατος γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ πρῶτη ἀπόδειξη ἀπό τήν ἀπειρη ἐπιείκεια τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ πρῶτο μεγάλο εὐεργέτημα αὐτοῦ; Δημιουργίας.

Ἄλοίμονο ἂν αὐτὸς ἔλειπε, καὶ δαιωνίζονταν αὐτὴ ἡ φριβερὴ τοῦ ἀνθρώπου γήινη πάλη.

Ὅσο εὐεργετικὸς ὁμοῦς εἶναι γιά τὸ άτομο πού ἔστί βιβλίον τῆς ἀποδημίας τοῦ γράφει τὸ Ω, ἐπιτρέποντάς του ἀπ' οὗ τινάζει τὸ βιβλίον φόρτωμα τῆς ὑλῆς, νὰ μῆ ἴστί τὸν κόσμον τῆς Ἀλήθειας, τῆς Δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἀπειρης Ἀγάπης, τόσο φοβερὸς εἶναι γιά τὰ ἔθνη, γιά τίς κοινωνίες, πού χάνουν πολλές φορές ἀληθινούς πατέρας, πολύτιμους προστάτες, ἀκούραστους δασκάλους πού ὅλη τὴ γήινη ζωὴ τους τὴν ζώσαν γιά τὴν πνευματικὴ τελειοποίησιν τοῦ κόσμου, σωφρόνωνιάς

τον νὰ μῆ ἴστί μυστήρια τοῦ ἄγνωστοῦ, δεινόντάς του τὸ χέρι γιά νὰ φτάσῃ ἔστί ὑπέροσμον.

Αὐτοῦ; τὰ ἔθνη καὶ οἱ κοινωνίες πολὺ δίκαια τοῦ; κλίβιν αὐτοῦ; δέν τοῦ; ξεχνοῦν ποτέ. Στὴ ζωὴ δὲ πού τοῦ; μπαίνει ὁ θάνατος τοῦ; συντροφεύει πάντα ἡ ἄμετρη εὐγνωμοσύνη τοῦ κόσμου πού ἀπ' αὐτοῦ; πῆρε τὴ φλόγα πού θὰ φωτίζει ὀλίκαιρη τὴ ζωὴ του, ὀδηγώντας τον ἔστί σκοτεινὰ καὶ δυσκλιδοβάβια μονοπότια τῆς ζωῆς.

Τὸ χερό μῆ; τέτοια; πολύτιμη; ὑπαρξῆ; κλίβιν καὶ θὰ κλίβιν ἡ Ἐλλάδα ἔστί πρόσωπο τοῦ γλυκοῦ, τοῦ μελύσταχτου ποιητῆ τῆς Ἰωάννη Πολέμη, πού γεννήθηκε ἔστί Ἀθήνα τὸ 1852 καὶ ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν ἀφιέρωσε ἔστί βροδο τῆς τέχνης, διδάσκοντας μὲ τὴν γεμάτη ἔμπνευσι Μοῦσα του δυὸ γενεές.

Γιά τὸ ἔργο τοῦ Πολέμη ὅτι καὶ ἂν γραφῆ θάνατι περιτολογία γιὰ δέν πιστεύω νὰ ὑπάρχη Ἑλληνας πού νὰ μῆ ξέρη τὸ ὄνομά του, ἀπὸ τὸν γέροντα ὤ; τὸ μικρὸ παιδί, ἀπ' οὗ καὶ γι' αὐτὸ ἔγραψε τὰ «Πρῶτα βήματα» ποτιζοντας τὴν ψυχὴ του μὲ τὸ ζωογῶνο γάλα τῆς τέχνης.

Γι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ περιτολογήσῃμαι γιά καὶ πού τὸ ἴδιο μῆλει καὶ θὰ μῆλη αἰώνια, θὰ περιοριστοῦμαι ἔστί νὰ ἐνώσομαι καὶ ἐμεῖ; ἔνα δίκαιον ὀ ἐκεῖνα τοῦ ἔθνος ὀλίκαιρον ἔστί πρῶτο τάρω τοῦ Ἰωάννη Πολέμη ἔμπρός ἔστί ὀποῖο ὀ καθὲ Ἑλληνας πρέλει μὲ σεβλομὸ καὶ ἄμετρη ἀγάπη νὰ στέκεται προφέροντας τὴ λέξη Σ' εὐγνωμονῶ.

Ἰούνιος 1924.

ΣΠΥΡΟΣ Η. ΛΑΒΡΑΝΟΣ